

gjørende Indflydelse, thi Kjendelsen er ikke gyldig, førend Formanden tiltræder den. Jeg maa maatte tillade mig overfor det Udvalg, som sandsynligvis vil faae Lovforslaget under Behandling, at henlede Opmærksomheden paa denne Bestemmelse med den Hensigt, om det ikke vilde være heldigt, at der skete nogen Ændring i dette Punkt, thi det vil dog sikkert ofte være Tilfældet, at de 2 sagkyndige Medlemmer burde have noget mere Indflydelse overfor det ene retskyndige Medlem. Endelig vilde det maatte være heldigt at benytte en anden Benævnelse for disse 2 sagkyndige Medlemmer. Lovforslaget kalder dem „Bifidder“. Jeg synes nu for det Første ikke, at dette er nogen smul Benævnelse, men for det Andet ligger der maatte ogsaa en særlig Betydning i denne Benævnelse. Man vil vel ikke ved „Bifidder“ forstaa Medlemmer af Retten, der have tilstrækkelig Indflydelse paa Dommens Afgørelse i den vedkommende Ret — jeg mener herved Medlemmer, der ere udrustede med en saadan Myndighed, som ellers vilde være Tilfældet —, men man maa vel nærmest tænke sig dem som egentlig raadgivende Medlemmer? Jeg veed ikke, om man maatte kan bruge Benævnelsen „Meddommere“? Eller maatte man kan finde en anden Benævnelse, som er heldigere? Det er jo et Spørgsmaal. Jeg kommer dernæst til § 19 samt til næstsidste Punktum af 1ste Stykke i § 16. I § 19 siges det, at naar Vedkommende ved Underrettens eller Sjøretens Dom er berøvet sin Næringsret, saa skal denne Lov staa ved Magt, indtil den endelige Dom ved vedkommende Appellinstans er falden. Man maa dog erindre, at det er en overordentlig haard Straf at berøve Vedkommende sin Næringsret. De Bøder og den Jængelsstraf, som Lovforslaget fastsætter, synes mig at være en forsvaerlig Straf, og, naar man dertil ogsaa spier Berøvelse af Næringsretten, saa forekommer det mig ikke, at man bør være saa haard at sige, at, indtil den endelige Dom er falden, skal vedkommende Kjendelse eller Underretsdom træde i Kraft, thi det vil jo ofte være en meget lang Tid, inden Appellinstansen eller Sjøretet har afgivet sin Dom, og i al den Tid skal altsaa vedkommende Skibsfører være berøvet sin Næringsret, ja, han skal endog ikke have Lov til at fare som Søttestipper, Styrmand, Understyrmand eller Maskinmester. Dette synes mig at være en meget haard Bestemmelse. Hvis Underretsdømmen — og det maa man jo tænke sig Muligheden af — bliver underkendt, idet Sjøretet kommer til en anden Slutning, vil man saa give vedkommende Skibsfører, der i al den Tid har været berøvet sin Næringsret, Erstatning? Det vil der selvfølgelig ikke blive Tale om; men saa synes mig dog, at man bør tage saa meget Hensyn dertil, at man ikke skal lade Underretten berøve ham hans Næringsret, indtil den endelige Dom er falden. Man maa jo ogsaa erindre, at

den Kjendelse, hvorved Vedkommende kan berøves sin Næringsret, ikke er afgiven saa forsvaerlig, at det jo endog under selve Underrettens Behandling kan ske, at Vedkommende bliver erkjendt berettiget til at udøve sin Næring igjen. Lovforslaget siger jo, at Underretten kan under Sagens Behandling fra Begyndelsen af berøve ham Næringsretten, men siden kan den jo komme til et andet Resultat og tilkjende ham Næringsretten igjen. Naar det siges, at han jo i Mellemtiden kan gjøre betydelig Skade ved at faae Lov til at fare, saa kan dette jo ganske vist nok tænkes, men saa maa man da ogsaa gaa ud fra, at han er saa uduelig til at udøve sin Næring, at Sjøretet eller Appellinstansen ikke kan komme til andet Resultat. Dette kan man dog sikkert ikke gaa ud fra, og man maa da ogsaa sige, at, kan han mulig gjøre betydelig Skade i denne Tid, saa kan han jo sikkert ogsaa lide stor Skade ved at være berøvet sin Næringsret, indtil Sjøretetsdommen falder. Det synes mig ogsaa, at § 11, sidste Punktum, indholder en temmelig streng Bestemmelse. Det er jo en Selsølgelse, at den, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, ikke kan være Medlem af Sjøretten, men naar det sidste Punktum siger, at, naar han blot sigtes for nogen vanærende Handling, kan han ikke fungere som Bifidder i Sjøretten, saa have vi jo i den sidste Lid Exempel paa, at en Mand kan sigtes for en saadan vanærende Handling, men blive frikendt ved Sjøretet. Jeg synes, at der allerede deri, at han sigtes for en saadan Handling, som han ikke er skyldig i, ligger en temmelig betydelig Straf, og naar han saa tillige skal berøves sin Plads som Medlem af Sjøretten, saa vilde denne Straf, forekommer det mig, dog falde lovlige haardt. Det synes mig altsaa at være noget haardt, om en Mand, som af Amtmanden var udnævnt til at være Bifidder, og som maatte endog fungerer under en Sag, skal udtræde af Retten, naar han blev sigtet for en saadan Handling, og jeg vil derfor tillade mig at henstille, om man ikke kunde gjøre nogen Forandring i dette Tilfælde. Landsstinget har indsat en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg meget paastjønner, og som vidner om at man ved Loven tager særligt Hensyn til Bevarelse af Mennekkelig og til at firkte imod, at Nogen, hvad enten det er Besætningen eller Passagerer, gaar overbord, uden at Føringen har viist tilstrækkelig Agtpaagivenhed. Den Bestemmelse, som Landsstinget har indsat, er den, at naar en Ombordværende, hvad enten det er af Besætningen eller af Passagererne, gaar overbord, skal der foretages en Undersøgelse. Denne Bestemmelse synes mig at staa som et smukt Vidnesbyrd om det humane Hensyn, som man har taget ved Lovforslagets Afgørelse. Sigesaa maa jeg ogsaa tillade mig at minde om den over-